

[Thisted Knudsen.]

ning i almindelighed. Jeg påpegede, at denne beskatning i de sidste 10—12 år var steget fra ca. 20 mill. kr. om året til ca. 125 mill. kr. i 1954—55 og altså er den form for beskatning, der faktisk er steget mest her i landet. Jeg må sige, at efter vor opfattelse betyder dette lovforslag ikke, at spørgsmålet om den amtskommunale beskatning er løst. Det, som dette lovforslag betyder for amtskommunerne, er stort set en 13—14 mill. kr. om året eller godt 10 pct., og denne lettelse er vel ønskelig og meget velkommen, men det er ingen rationel løsning af den amtskommunale beskatning. Vi må derfor fra venstres side gøre den bemærkning, at vi må vende tilbage til denne sag ikke mindst på grundlag af hele udviklingen, idet denne beskatning, der har en medfødt tilbøjelighed til at vokse og atter vokse, udskrives ret ensidigt på et enkelt erhverv efter behov. Jeg kan her henlede opmærksomheden på udtalelsen fra landboforeningerne og husmandsforeningerne, hvori man principielt er enig om, at ændringer er nødvendige. Vi står altså i den situation, at ikke alene de mellemstore, men også de mindre landbrugere nu har fået øje for, at denne form for beskatning er den urimeligste og den uretfærdigste, vi har i vort samfund i dag. Vi vil derfor fra venstres side senere vende tilbage til spørgsmålet, således at man kan komme ind på realitetsdrøftelse om virkelige ændringer på dette område.

Poul Sørensen: Jeg kan på mit partis vegne give tilslutning til de ændringsforslag, som er stillet af den højtærede indenrigs- og boligminister.

Ved første behandling var der en efter min mening interessant meningsudveksling om hele problemet ejendomsskatter og amtskatter. Det blev fra en enkelt side henstillet, at man tog dette spørgsmål op til en grundig drøftelse i udvalget i forbindelse med den sag, der nu behandles. Vort parti er da også med stor interesse gået ind i overvejelser af de problemer, denne sag har rejst i forbindelse med ejendomsskatteproblemet. Vi har igennem mange år fra konservativ side haft for øje, at den ensidige beskatningsform indenfor amterne var uheldig, og har bestræbt os for at finde vej frem, således at en omlægning kunne finde sted.

De forhandlinger, der har været ført i udvalget, har resulteret i, at man måtte opgive at tage dette specielle spørgsmål op til en mere principiel løsning i forbindelse med denne sag. Jeg vil derfor på mit partis vegne sige, at samtidig med at vi giver tilslutning til denne sag, vil vi stadig have for øje den nødvendige ændring, som må foretages vedrørende amtskatterne.

Det former sig vel nu således, at problemet kan blive løst i forbindelse med hele skattereformen, som er til behandling i det høje ting, og her vil vi vie denne sag al vor interesse og opmærksomhed.

Den yderligere hjælp til sygehusudgifterne, man opnår ved at forhøje dækningen med 10 pct. til de 60 pct., der har været omtalt af foregående ærede talere, har vi været enige i. Det har sin rigtighed, at sygehusudgifterne hviler tungt på kommunerne ude omkring, og vi finder, det er en rimelig og retfærdig ordning, der nu gennemføres.

Jeg skal ikke fordybe mig i principielle drøftelser om sygehusudgifterne, og hvorledes den fremtidige fordelingsform skal være. Jeg er ikke så sikker på, at en regulering ifølge folketallet vil ramme det helt rigtige. Det grundlag, som skal skabes for den fremtidige lovgivning, må vente, til byrdefordelingen har fundet sin endelige afgørelse gennem drøftelsen af skattereformen.

Man har med fuld ret fremhævet det specielle spørgsmål vedrørende Københavns amt og den stærke udvikling her, hvor mange gange 20 000 indbyggere nu er kommet til, medens reguleringen fortsat foregår efter et folketal, der ligger omtrent 5 år tilbage i tiden. Vi havde ønsket, at man kunne foretage den ændring nu, at det sidst opgjorte folketal skulle være regulator med hensyn til fordelingen af disse midler, men fra anden side har man ønsket at lade også denne principielle ændring vente til senere og har stillet sig forstående med hensyn til et særligt tilskud til Københavns amt. Forhandlingerne er endt med, at man enedes om et beløb på 750 000 kr.

Jeg vil gerne understrege, at de konservative forhandlere havde sigtet mod et noget større tal, men for at skabe enighed om sagen har vi accepteret det forslag, flertallet havde samlet sig om, og som finansministeren har tiltrådt.